

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ. NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

DE DIJOUS Á DIJOUS

S' sent creix per instants la corrent republicana que promet avasallarlo tot. A la brillant victòria de Barcelona respó l'Espanya progressiva, disposantse a lluir contra el present vergonyós estat de "cosas". L'última batalla. El segon episodi de aquest moviment de reivindicació y de verdadera regeneració de la patria serà l'Assamblea magna del dia 25, qual èxit està plenament assegurat. Després vindrà les eleccions de diputats a Corts y ns veuréns las caras. De moment les ciutats més importants de la nació, les que tenen y exercen una influència més legitima en la vida nacional, enviarán a les pròximes Corts una nutrida representació republicana.

Els republicans de Madrid han donat ja à llum la seva candidatura, composta de noms de alta significació pel seu talent, y per la seva serietat y consecuència. La sola aparició de la candidatura madrilenya ha sembrat el terror en els partits del torn pacífic, fins al punt de haver acordat unir-se tots els monàrquics per afrontar l'empenta formidable dels republicans. Conservadors y fusionistes están de acort en realisar una coalició, que bé pot nombrar-se la coalició dels desesperats. En nom dels democràtics de 'n Canalejas *El Heraldo* la repudia, expressantse així textualment: «Una coalició con el Gobierno de Espanya, no puede ser una coalición para sumar ideas y fuerzas, sino un pacto con el chanullo y el embuchado.»

Tant es així que la convocatoria per a les eleccions de Diputats a Corts que hauria ja de haverse publicat, no ha sortit encara en la *Gaceta*. El govern de la sinceritat electoral necessita 'ls dies, las horas y 'ls instants, pera preparar la màquina, aprofitant las ensenyances per ell tan tristes de les últimes eleccions de diputats provincials.

Per lo que toca á Barcelona el Gobernador s' ha negat á aprobar els pressupostos municipals del corrent exercici, creant un verdader conflicte á l' administració de la ciutat. Sens dubte s' esperava per aquest medi que l'Ajuntament dimitiria; pero fins ara no s' ha conseguit. Se deya que no dimitint els actuals regidors els dimitiria el govern, reemplassantlos ab un Ajuntament de real ordre encarregat en fer les pròximes eleccions á la mida del seu gust. Pero ja ni aquest recurs li queda, perque, per més que busqui no trobarà personal que s' avingui á arrostrar les iras y la indignació de tot un poble. Sobre aquest particular el Sr. Milà y Pí pot donar informes á qui n' hi demani.

Els gobern s' ha de desenganyar, Barcelona està completament perduda pera la monarquia. Y Barcelona farà seguir á Espanya entera.

**

El conflicte dels estudiants propagantse á totes las Universitats d'Espanya, ha posat en evidència primer el desacert y després la debilitat del govern de la monarquia.

Contra certes disposicions de l'anterior ministre de Instrucció pública, varen reclamar els estudiants, y 'l govern no va fer cas de les seves reclamacions, per qual motiu aquells se negaren á entrar á classe. El ministre volgué fer l'home parlant de fer perdre cursos y fins de tancar les Universitats; pero més homes que 'l ministre siguieren els escolars, respondent á les amenasses ab la seva actitud cada vegada més hostil y resolta. L'ordre públic se perturbà á Valencia y á Madrid, ahont la bullanga d'

estudiants coincidí ab el bateig del segon fill de la princesa de Asturias y en Caserta. Y's donà 'l cas de que mentres las bandas militars que assistiren á la ceremonia, tocaven la marxa real, els estudiants atronaven l'aire als accents de *La Marsellesa*, portant la batuta 'ls bastons de la policia.

Com si aquest cant revolucionari obrant un verdader miracle hagués arribat fins al cor del ministre, aquest publicà á corre-cuyta un decret á la *Gaceta*, donant satisfacció á una bona part de les reclamacions estudiantils. Ja desd'ara podém senyalar l'influència decisiva del himne immortal de Rouget de l' Isle, en la conciencia empoderidament reaccionaria del ministre de Instrucció pública, a qui tothom coneix per la *Cabra triste*.

Pero 'ls estudiants de Valencia no's contentan sols ab això, reclaman ademés que, sigui destituït el governador de aquella província y alguns esbirros de la policia qu' en els últims successos varen cometre verdaders atropellos.

Mentre tant la discordia mina l'existència mateixa del ministeri. Tots els ministres, més ó menos, están desconceptuats: el de

La primera feyna

—Teniu, lo que ara interessa es això: tirar entre tots l'arbre á terra. Després ja veurém lo que s'hi ha de plantar.

Un plat que s' ha acabat... per sempre

Noy que no hi ha perdut?
—¿Que no sab que ns la vam menjar el dia de les eleccions?

Instrucció pública, per la qüestió dels estudiants, el de Marina per un informe desfavorable á les seves pretensions que acaba d' emetre l' Consell Suprèm. En Villaverde reneixen ab tots perque pretenen desnivellar l's pressupostos ab nous auments de gastos. Contra en Maura renegan tots els seus companys, perque en las eleccions intenta ferse la part del lleó. L' Abarca está fastiguetat de la seva propia inutilitat y busca la manera de anar-se'n. Y en Silvela, careix d' energia, de fé y fins de orientació, deixant rodar la bola per la pendent del precipici.

Se parla de una proxima crisis ministerial, que serà en tot cas un nou y senzill episodi de un' altra crisis més fonda que fa temps se ve desarrollant y que no hi ha ja medi humà de conjurarla, me refiero á la crisis de las institucions, es la crisis completa y definitiva de la monarquia.

PEP BULLANGA

EL MAUSER Y EL VOT

AMPLIACIÓN DE UNA IDEA

N el dinar burocràtic del diumenge varem tenir ocasió de dirlo: —Aném á la revolució, y pera realisarla disposésem d' un' arma invencible. En Silvela temps enera va calificar al mauser d'arma providencial. Segons ell, la Provïdencia va sugerir el descubrimet de un'arma perfeccionada, contra la qual res poden las qu' esgrimeix el motí revolucionari.

«Donchs bé; digni lo que vulgui en Silvela, el poble té un' arma molt millor que la seva. Contra l' mauser del govern, el poble té l' vot.

»Alaban l' omnipotència del mauser per la seva precisió y l' seu alcans, puig diuen que á 2,000 metres fa blanch y atravesa á tres homes. Donchs, bé, ab el vot, diumenje passat, Barcelona va fer blanca á més de 700 kilòmetres, y va atravesar de part á part á nou homes, á nou ministres, y encare la bala 'va ficar dintre de una casa molt gran. No sabén els efectes que allí va produir, perque aquella casa pera nosaltres està hermèticament tancada.

»Tal es la virtut del arma popular per excelencia: del vot. Quan tot Espanya tingui de fer foc, no obraré com els civils que algunes vegadas disparen sobre l' poble sense las prevencions que marca la ley d' ordre públic. Nosaltres farémen las advertencias á que ns obliga la ley de l' humanitat, y qui se senti amenassat, ja sab lo que li toca.»

El pùblic va aplaudir amb entusiasme las ideas de aquests ó parescuts párrafos, perque, com sempre que parlem improvisém, y encare que ns recordem molt bé dels conceptes, no ns es possible conservar el recorrt precís de las paraulas. Pero ns importa fer constar que lo que diguem no fou ab el propòsit de guanyarnos l' aplauso pùblic per medi d' un efecte oratori, no; la nostra idea s' encamina á marcar una orientació determinada, sintetisant en una imatge més ó menos felis tot l' alcans de una política, l' única que poden seguir els partits democràticos y ab la qual més aviat ó més tard—que això depén del seu ardor y de la seva constancia—tenen assegurada la victoria.

Parlemne, donchs, una mica del mauser y del vot, que bé val la pena de que ns hi entretinguem després de la memorable jornada electoral del 8 de mars.

Es inquestionable que á tota revolució material, es á dir al fet decisiu que determina un cambi, ha de precedir una revolució moral. La revolució ha d' estar en las ideas, en el sentiment y en la voluntat. Precisa armarse de convicció, de resolució y de forsa moral, mare legítima aquesta última de la forsa material, sense la qual el fet revolucionari no pot realisar-se. Sols quan el forn està calent se pot cuire l' pa.

Per fi aquesta determinació de preparar decididament el fet revolucionari l' ha presa l' partit republicà espanyol, després de trenta anys d' estérils probatarias. Els republicans de Barcelona, fonentos en una sola aspiració, y decidintnos á seguir resoltament una mateixa línia de conducta, acabém de donar un exemple persuassiu del immens poder del vot.

El primer efecte ha sigut el desvetllament del partit republicà, y un afany que ja ningú podrà impedir ni dificultar de concertar-se, de unir-se, de fonderes, presentantse en immensa línia de batalla contra la monarquia, y lluyant sens treva per la República, oferint ab ella á Espanya l' única solució verdaderament salvadora en mitj de las actuals desditxas.

L' alarme del govern, traheix el pánich de que se sent possehit, y es la confessió més esplicita de la seva debilitat.

En el present cas, de res li pot servir el mauser providencial. A l' opinió no se la fusella; l' opinió no te cos. es invulnerable.

Naturalment, que l' govern al sentirse amenassat apelarà á tots els medis, licits y ilícits, pera sostenerse.

Procurarà provocarnos, irritarnos, arrastrarnos al motí, al objecte de resoldre la qüestió per medi del mauser, la seva arma predilecta, l' única de que ara com ara pot disposar; pero nosaltres no li donarem gust: som homes reflexius, conscientis, y anirém allá hont volém anar nosaltres mateixos y may allá hont el govern vulgu portarnos.

Potser arrepentit de aquellas seguretats que doava en Maura de emplear la sinceritat electoral, multiplicarà fins al últim grau el sistema de las coacciós, dels xanxullos, de las tupinadas... En aquest cas sabré defensarnos. A Barcelona s' ha demostrat que quan el poble vol la legalitat imposa: que no hi ningú capás de resistir l' empenta popular, y lo que s' ha fet á Barcelona se pot repetir sino per tot Espanya—ja no ns la fem aquesta ilusió—á lo menos en l' Espanya viva, y l' Espanya viva es al últim que s' imposarà pesí á qui pesi.

Podrà encare l' govern emplear un altre medi: l' que n' diriam el desarme. Podria abolir el sufragio universal, tornant á la situació anterior del cens restrictiu ab totes las seves consecuències. Pero això equivaldría al suicidi de la monarquia.

Quan en Sagasta va adoptar el sufragio universal per sugestió de n' Castelar, ho feu pera desarmar la protesta revolucionaria de n' Ruiz Zorrilla, insulfant á la monarquia algunes bocanadas d' oxigeno democràtic. Avuy després dels desastres, y de la descomposició completa dels partits dinàstics las institucions estan més gastadas que llavoras, y no poden prescindir del sufragio universal, encare que signi sols pera guardar las apariencies. Al suprimirlo confessarien lo qu' encare qu' estiguí en la seva conciencia, no està en el seu interès confessar: confessarien la seva derrota: confessarien palmariament, que ab el vot del poble no poden subsistir: que per viure l's es necessari ofegar el vot del poble. Han fet tart per intentarlo. Si exasperan al país, tal poden pesar las cosas, que l' mausers mateixos ab que avuy se defensan, se girin en contra d' ells.

De manera que á la Monarquía tots els camins la portan á la ruina, á la perdiçió. Mal si's deixa derrotar en las urnas electorals: pitjor si tracta de impedirlo apelant á medis reprobats que resultan sempre contraproduchents á qui l' emplea.

En canvi pera nosaltres el vot será sempre l' arma més segura, l'arma invencible, si units com es-tém ay y en perfecta disciplina sabém esgrimir.

Ab la mateixa eficacia que ns servirà avuy pera derrocar á la monarquia, ns ha de servir després de conseguirlo, pera organizar y consolidar la futura República. Recordemnos del any 1873. Republicans hi hagué que mal curats de la costum de tirarse al carrer á cada dos per tres confiant á la violència la solució de las qüestions qu' exigeixen la reflexió y l' respecte á la voluntat dels més, feren armas contra la República, qu' era la seva mare.

Això no succeirà en la República futura. La costum de votar haurà creat una escola de bons ciutadans, que així com per medi del vot haurán sabut conquerir la República, per medi del vot sabrén conquistarla empunyantla pacificament, pero ab entusiasme y energía, pel camí dels ideals progressius.

P. K.

Las eleccions de Barcelona

JUTJADAS AL EXTRANGER

En la notable revista de París *L'Europeen*, s' hi llegeixen els següents párrafos:

«Hem de consignar que allá hont els electors surten del seu marasme y de la seva indiferència, allá hont votan en carn y ossos, ab l' esperit, l' opinió pública's manifestan, á Barcelona, á Valencia y á alguns altres indrets, els republicans han guanyat en tota la línia.

»A la capital de Catalunya, la derrota dels partits monàrquics ha sigut absoluta y completa: conservadors, liberals, demòcrates monàrquics han sigut batuts de una manera absoluta. La lluita s' ha en-taulat entre republicans y catalanistas, ab els quals s' havien coaligit totas las forças reactionaries.

»Precisa afegir que l' element anarquista, que té á Barcelona bastanta importància, efectuà un meeting al demà mateix de las eleccions, pera combatre als republicans y sostreure vots als seus candidats: pero questa maniobra, que potser inconscientment feya l' joch dels catalanistas y l' reactionaris, no ha po-

gut impedir l' èxit esplendorós dels republicans, que han afermat l' integrat de la patria espanyola y l' unitat nacional consagrada baix la bandera de la República. Aquestas eleccions son el preludi de la gran victòria que la República alcanserà á Barcelona en las próximas eleccions legislativas.

A continuació s' occupa de dos fets particulars: l' un referent á Madrid ahont tan brillant paper varen desempenyar las comparsas d' escombrayares y altres empleats del municipi.

«L' altre fet—diu—ha passat á Barcelona. Els directors del partit republicà reberen una carta d' adhesió del antic *leader* del federalisme catalanista, Sr. Almirall, en la qual declara qu' es absolutament hostil al actual catalanisme reaccionari y conservador. Diu l' Sr. Almirall que el seu partit està compost de homes consagrats als grans ideals de democràcia y llibertat, y que per la seva part està resolt a unir-se als republicans pera la defensa del prògrès y l' desarolllo de l' humanitat.

»Després de aquesta carta l' equívoc ja no es possible. El catalanisme té lligams en el passat: es un partit de reacció y de clericalisme; y no vol pas una Catalunya autònoma per ésser lliure, sino una regió independent pera que l' ideal del passat hi pugui rebrotar.»

* * *

No pot condensar-se ab més justesa, ni major coneixement de la realitat, lo que ha ocorregut á Barcelona ab motiu de las últimas eleccions.

J.

BATALLADAS

ESDE ara augurém que l' Assamblea republicana del dia 25, serà verdaderament magna. Salvo algunes pocas excepcions hi acudiràn els republicans de totes las procedencies, com així indica l' gran número de diputats y de periódichs adherits. A qui deixa de assistir-hi, el respectaré; pero no hi haurà republicà actiu que no l' consideri una trista y lamentable excepció. Y no hi ha més remey: la fortuna popular l' arrastrarà ó l' deixarà ofegat.

Nosaltres preveym, d' acord ab en Blasco Ibáñez, que ab dos dies ne tindrà prou l' Assamblea magna pera cumplir tota la seva tasca. Es tal avuy la unanimitat de sentiments y de propòsits que bastan dos dies pera proclamar una jefatura única, marcar una direcció uniforme y donar-se tots un abraç fraternal, avans de llençarnos á lluytar contra l' enemic.

LA CAMPANA DE GRÀCIA estarà representada y honrada en l' Assamblea magna, per l' ilustre periodista D. Alfredo Calderón.

Ja en un' altra ocasió va distingirnos ab un obsequi semblant, que nosaltres may podrém pagarli.

No han sigut sols els regionalistes els que en las últimas eleccions n' han sortit escalibats. En el mateix cas se troben els biscaitarres.

A Vizcaya com á Catalunya no s' consenten ja moviments sospitosos contra l' existència de la unitat nacional.

Y allí com aquí, s' ha demonstrat, pera advertència dels que s' havien deixat aturdir per certas sarragatas, qu' en qüestió de separatisme era més el soroll que les nous.

Es tant sorprendent lo que passa en el camp republicà, que ni sospitarse podia que les cosas arribessin al punt en que s' troben.

Trenta anys seguits de divisións, diferències y algunas vegades fins de discòrdies intestines, semblaven impossibilitar la conclusió de una bona intel·ligència.

Pero, al últim, davant de las desventures de la patria, que no te ja cap més solució que la República, y per efecte de una poderosa, irresistible corrent que brota de l' ànima del poble, s' ha realitzat alguna cosa més que una intel·ligència passatgera com tantas altres: s' ha realitzat l' unitat perfecta.

Una unitat política que serà definitiva, perque està basada en l' unitat del sentiment y l' unitat de la convicció.

Pàrrafos de unes declaracions fetes pel incansable y valent republicà Sr. Ardid, á propòsit dels que ab determinades miras, ara que veuen el despertar vigorós del partit republicà, á l' Última hora han de determinar.

«Hasta ahora hemos tenido la desgracia de contar dentro del partido republicano á tres ó cuatro prohombres que en estos últimos años de verdadero movimiento no se han ocupado más que en criticar; á pesar de esto, bien venidos sean estos hombres de historia republicana si vienen sin exigencias ni perturbaciones.

»Nos hemos de acostumbrar á servir al partido, no á que éste nos sirva á nosotros; y al que venga con ambiciones lo aplastaremos, sea quien sea, y seguiremos nuestra marcha serenamente, como en la actualidad. Si viene con desinterés, entonces nuestro aplauso y apoyo será decidido, porque, aunque solos hemos movido al pueblo con resultado tan satisfactorio; mientras más fuerzas tengamos á nuestro lado, más obreros trabajaran por la causa de la República y mayores probabilidades de triunfo contaremos para establecer cuanto antes la única forma de gobierno que conviene á todos los pueblos civilizados.

»En conclusión: yo he servido desinteresadamente siempre la causa de la libertad, sin haber pretendido nunca ser ni simple alcalde de barrio, y cuidado que ya quisieran para si algunos de los que buscan ser diputados tener prestados mis servicios; por lo mismo, pues, imitemos los impacientes mi conducta, sino los verdaderos republicanos no olvidaremos jamás las osadas petulancias de los que adoptan el cómodo sistema de marcharse á casa cuando el partido no les otorga ningún cargo público.

El Sr. Ardid es un' autoritat en la materia, y exactament com ell, pensa avuy l' opinió republicana. Com á desinteressada qu' es té dret á exigir de tothom el mateix desinterés.

Escoles de primeres lletres per' educar al poble, n' tenim pocas y dolentes.

En canvi l' gobern ara ha determinat obrir-ne una d' especial que s' titularà de Criminalogia. En ella aniran á apendre una porció de assignaturas els empleats de las presons y dels presiris.

El gobern ab això es lògich: pais de pocas y dolentes escoles, pais de molts presiris y presons. Convé, donchs, que á lo menos aquests estiguin ben atesos.

Això es civilizar al revés.

¡Quin document més admirable! l' Manifest que la Càmara agrícola del Alt Aragó, dirigeix al País!

Es impossible escriure un alegat més eloquent, en prò de la necessitat de que l' País, desenganyat dels inútils esforços que ha vingut practicant fins ara, adopti com a únic medi que li queda de re-enernar les solucions republicanes.

Aquesta orientació exclusiva està apoyada en numerosos textos de n' Silvela, en Maura y molts altres prohoms dels partits monàrquics fraccassats. Tots ells han proclamat la necessitat de una revolució y demostrat sa impotència pera realisarla. Sols la República la pot dur á efecte.

Del Manifest de la Càmara agrícola del Alt Aragó, se n' hauria de fer una tirada monstruosa, perque com el sol que ns ilumina, arribés á iluminar la conciència de tots els espanyols.

La *Publicidad de dimarts*, edició del vespre, va reproduirlo.

De tots els confins d' Espanya s' han enviat entusiastes felicitacions als republicans de Barcelona.

Les agrahim més que per lo que pugui afalgar-nos, per ser una demostració evident de que l' exemple donat pels republicans barcelonins, no serà un exemple perdut.

Cuba, á penas emancipada de la tutela d' Espanya, ns està donant un exemple que ns hauria de fer venir els colors á la cara.

La República cubana ha determinat invertir la quarta part del seu pressupost de ingressos en instrucció pública.

Bé pot gaudir-se de donar á Espanya una bona llisso.

Lo més trist es que no sabrem aprofitarla, á no ser que ns resolguem á escapar de la mala costura de la vella monarquia, ab tots ensenyant á resar de rutina, per ingressar de una vegada al col·legi laic de la República.

Una profecía feta per un periódich monàrquic: «Un egoisme qu' es inevitable en la condició humana,

á uns quants joves un avis dijent que compareguessim á la casa de la vila, y s'abreu per què? perque l' dia del enterró d' la sardina 'ns vam distressar. El mossén va dir que, com á representant de Deu y salvador de les ànimes, de cap manera podia consentir que s' realisessin tals actes y que les autoritats tenen obligació de castigarlos. Tota vegada que l' arcalde no 'ns defensava, van contestarli que en lloc de llenar mil pestes cada dia contra l' jovent, valdría més que s' ocupés de lo que l' seu ofici li imposa. Disgustat per no haver pogut lograr la seva, podria ser que al veurer qu' hem fet publicitat á LA CAMPANA DE GRACIA, acabés per ferir-se de rabi, pero li recomaném, avans que tot, que prengui aygua de tita... y que procuri no reincidir.

BALAGUER, 6 de mars

Un predicayre foraster va anunciar un sermó dedicat exclusivament á las donas. A cap mascle li va ser permesa la entrada aquell dia y el tal missaire's descapellà desde l' cubell dihent á las femellas que no s' escoltin als homes perque soi la perdió del bello sexo, y altres ximperials per l' istil.

La semanera següent ne dedicà un als homes, y tota sa carrincola oratoria fou á la inversa, es á dir, contra las donas. Parlà ademés de la blasfemia; per cert que un senyor de la seva crosta que va ficarse en una conversa sobre aquest particular, al trovarse després davant del jutje, va rebre del acusat ó demandat la següent resposta:—Sí, senyors; es veritat qu' es molt lleig dir malas paraules, però més ho es pregar á la dona .. y per això no encausan á la gent.

L' interpelat llavoras va gratarse... Senyal que li pica.

CREU-ALTA, 16 de mars

Dalt al campanar de aquest poble hi tenim un àngel en forma de bandereta que tan aviat la seva careta mira á llevant com á ponent, y l' altre dia que varen girar-se aquells vents tan forts, ja estavam preparats que en cas de fer caure aquell àngel de la bareta de ferro hi hagueram posat un veïnh anomenat Bages que per les seves traçaderies y propagandas es digne de figurarhi; el qual com qu' es un xich groixut no s' hi aguantaría en aquelles alturas, pero hauríam mirat de clavarhi una barra molt grossa, encare que no hagués sigut més que la qu' ell ha tingut sempre á ff de sostenir-se bé.

Y dihim això porque quan passà una comissió á casa seva per concertar el reparto de consums dignu que n' estava tip de donar quartos, qu' ara volta mirar de ficar-se'n á butxaca, lo que 'ns va sorprendre la resposta, puig que aquest minyó fou propagador de l' incendi de les casilles el any 1898 y era dels més interessats en no volgut burots y are no's vol venir á sortir lo més ventajós possible de l' odiós impost de consums.

RELIGIÓN Y AUTONOMÍA

(Plàctica espiritual pel pare Raymond Romaní y Romanyà endressada als piadosos membres de la Societat catòlica regionalista «L' Esdevenir del Poble Sech.»)

GERMÀNS DE JESUCRIST:

No sé si us hi haureu fixat en aquesta Quaresma. ¡Qui-na Quaresma mes trista, germàns! No ha imperat en ella la voluntat catòlica; els sacrificis, les abstinenças, les mortificacions dels cosos y de les ànimes no son aquest any obra del vostre sentiment religiós. Aquesta vegada dejunéu, y dejunéu de debò, sí, es veritat... Pero ¿per qué dejunéu? Perque un altre se us ha importat el tall. Es un forsat dejuni que no ha de ser pas del agrado del Señor. Y dich que dejunéu per forsa perque vosaltres vullau acaparar les menjadories de la Diputació provincial... y us ha sortit el tret per la culata. Quaresma de sacrificis estèrils, perque ni 'ls diners de la vostra ciutat nacional, ni l' diccionari, ni tota la propaganda furiosa vos ha servit de res; Quaresma de abstinència perque, en lloc de mostarvos radiants de goig, no gosen ni piular ni mirar fit á fit al vencedor; Quaresma de mortificacions perque us trobeu flagellats d' esperit, de cos... y de butxaca davant de la derrota.

Y tot això s'abreu per què? Perque sou poch catòlics; perque enceniu un ciri á Sant Jordi y un al diable; perque no teniu el valor de dirvos reaccionaris á secas; perque us falti convicció; perque parieu de pau, de germanor, de dretas y d' esquerrals autonomistes, quan deuríeu predicar la destrucció de la serpent lliure-pensadora, d' aquest monstre qu' es (després de 'n Lerroux y de LA CAMPANA DE GRACIA) la base de la nostra intransigència.

Lo que us pert, germàns meus, es això: la indecisió, la manca de fermesa y de sinceritat. Sou dels nostres, sou adoradors y protectors del Temple, y temeu perdre l' amistat dels publicans... Aquesta debilitat de femella es lo qu' entrebaixa l' explendorós camí de la vostra revidicació.

Prediqueu la pau y la germanor, y lo que us falta es lluita declarada, guerra obertament sentida. Recordeu les paraules de Jesús, quan deya: «El germà entregarà á mort al germà y el pare al fill; y s' aixecaran els fills contra 'ls pares y hi haurà un bullet de mil dimonis.»

Donchs sí, germàns: quan Jesús deya això s' referia á la nostra terra, á Catalunya y particularment á Barcelona. Ell profetisava que vindrà dia que això del Autonomisme bien entendido portaria l' deslligament dels llaços de sanch mes arrelats en les famílies: qu' en molts cases, el germà s' barallarà amb el germà y el pare ab el fill per si las Bases de Manresa han de portar ó no la felicitat als homes.

Y això no vos succeirà si us diguessim francament catòlics, amics de la religió y anti-liberals avans que tot. Ab la unió, y sols ab la ferma unió de tots els elements qu' estiman á la Patria, á Deu y á... (de lo demés ja 'n parlarém) sols ab aquesta fusió d' homes y d' idees podréu asseverar las vostras futures victorias. Res de

Sunyols, Carners y Montanyolas, que aquests son els hipòcritas que á só de tabals predican per las Sinagogas; aquests son en el fons mes liberals que Riego. Els únichs que estan de cor al nostre costat; als únichs que debén creure á ulla cluchs son á n' en Cambó y á n' en Pons (D. Alejandro), que Deu ens conservi molts anys per gloria de la nostra terra, aquesta aymada Catalunya que, no prou llatzerada pel joc dels caciques y dels governs d' Espanya, acaba d' ésser entregada á mans de l' anarquia y del desenfot mes espantós.

Nostre Senyor siga ab vosaltres
y la vostra senyora ab mí.

Amén.
Per la transfiguració
JOAQUÍN AYMAMI

MA D' OBRA CARA

UI no té res que fer, el gat penitent.

Un publicista francés, no tenint que fer gran cosa, pero considerant potser que penitent gats es feyna ordinaria, s' ha posat á pentinar... ¿qué dirán? Reys, prínceps reynants y jefes d' Estat.

Y creguin que 'ls despaxta ab un salero que verdaderament enamora.

«Considerant—diu el referit escriptor—que un jefe d' Estat traballa á tot estirar sis horas cada dia y tenint en compte la llista civil que cada personalatge d' aquesta té assignada, resulta que 'ls principals reys, emperadors y presidents de república avuy vidents, per cada minut qu' emplean en fer la felicitat dels seus subdits cobran las següents cantitats...»

Avants de comensar á atiparles de xifras, permetin que 'ls fassí una petita observació.

Un obrer espanyol, que traballant deu horas percebeix tres pessetas al dia, ve á guanyar cada minut una cantitat que no arriba de bon tros á un miléssim de pesseta. ¿S' hi han fixat bé? Un miléssim de pesseta per minut.

Ara podem continuar.

* * *

Segons el publicista francés á que 'm refereixo, cada minut de las sis horas que constitueixen la seva jornada, l' emperador de Russia cobra 405 pessetas.

Lo qual en números rodons vol dir que l' jove Nicolau II s' embutxaca diariament la friolera de vint-i-mil cent xeixanta duros.

Bonich salari i veritat?

Darrera del de Russia segueix l' emperador d' Austria. El venerable Hapsburg, fentse càrrec de que 'l seu imperi no es tan extens com el del seu vehí, traballa bastant més barato. Vegin si es modest que 's contenta ab cobrar 176 pessetas per minut.

Això sí; no perdet de vista que 'l bon Francisco Joseph ocupa'l trono desde l' dia 2 de desembre de l' any 1848, ja calculin vostés, si tenen pit per ferlo, el capitale que en aquests cinquanta quatre anys s' haurà ficat á la guardiola el respectable patriarca de Austria-Hungria...

Toca ara 'l torn al simpàtic rey d' Italia. Víctor Manuel, diguin lo que vulguin els detractors de la monarquia italiana, no cobra més que 108 pessetas cada un dels 360 minut que diariament traballa.

Al preu á que avuy s' han posat els macarróns d'ot seriam sostenirse que aquesta cantitat tingui d' exorbitant?

Passém á Alemania, governada pel invicto Guillermo II, emperador, músich, poeta, pintor, professor de teologia, ch' ruffeur, marin, guerrero, etc., etc., etc.

Ab tot y saber tantas coses y posseir tan numerosas aptituds acreuirán vostés que 'l dignissim net del fundador del imperi alemany no cobra per minut més que la miseria de 88 pessetas?

¿Qué son, diguin, sis mil duros y pico al dia pel jeu d' una naçió tan rica com Alemania?

El rey d' Inglaterra encara es més sobri. 75 pessetas per minut té únicament senyalades, y ab aquestes tristes 75 pessetas, que diariament fan cinc mil duros de passo, han de viure ell y la seva familia, que segons veus volàtils es bastant numerosa.

Ara tréguinse el barret ó la gorra ó lo que sigui, y saludin ab el degut respecte.

Se tracta nada menos que del nostre Alfonso, a qui Deu guardi. El rey d' Espanya cobra cada minut la insignificant suma de 72 pessetas...

Y evitant comentaris que se'm podrian indigestar, mentres ell va fent la seva feyna jo continuo la meva.

El rey de Suecia reb per cada minut de traball 48 pessetas.

El de Baviera, no passa de 40.

El de Sajonia y l' de Bèlgica's contentan cada hú ab cobrarne 24.

El de Dinamarca 18.

Y l' de Wurtemberg 16.

Ara veuran repentinament quina baixa s' observa en els salaris. Del rey de Wurtemberg que cobra 16 pessetas, passém á un senyor que solzament ne cobra 9.

¿Quí es? Mr. Loubet, president de la República francesa, nació indubtablement més poderosa que Wurtemberg, que Dinamarca, que Sajonia y fins potser qu' Espanya, pero també, per lo que 's veu, més mesquina en recompenyar els serveys del seu primer magistrat.

Y encare creixerà més la extranyesa del lector al enterarse de la tacanyería ab que procedeixen als Estats Units.

¿Saben quánt li donan al pobre Roosevelt?

¡Dos miserables pessetas per minut!... ¡Cent quaranta quatre duros diaris!... ¿No fa riure aquest jornal, al pensar que 's tracta d' una naçió qu' es tal vegada la més rica del món?

* * *

Ara, per acabar, voldrà ferlos notar una cosa. D'entre 'ls aristocràtichs trabajadors qual butxaca, com qui diu hem escorcollat, el que més guauya, segons hem vist, es l' emperador de Russia.

145.800 pessetas percebeix al dia, y aquestas pessetas invertidas en pa, podrían venir a convertirse en descendents noranta un mil siscentos pans de tres lliuras.

Y mentres aquest pa, en realitat hi ha un senyor qu' ell sol el té en la taula, milers y milers de sers humans s' arrastran per aquells móns de Deu sense tenir-ne una gota, perduts, afamats, morintse de gana...

* * *

Son entretingudes las matemàtiques ¿veritat?
A. MARCH

UN DESCUBRIMENT

En Jan de las Verdolagas fa un remat de temps qu' está d' un humor de mil dimonis. Se 'l veu sempre ab el cap baix, apenas torna 'l saludo, s' aparta dels seus companys; en fi, que segons les sevyas, per forsa n' hi ha de passar alguna d' aquelles grossas que á un hom el deixan baldat.

Veus aquí que l' altra tarda el Pere del mas de 'n Grau, qu' era á ran del camí fondo herbejant un tros de naps, veu passa á n' en Jan y 'l crida.

—Jan, ¿Honts tan empatic?

—Que te t' ha mort la somera ó t' han citat á verbal?

Malgrat las poqueta ganas que l' home té d' enraixar, al sentí que en Pere s' atura, y alsant una mica 'l cap,

—Si sapiguessis la pena que 'm correca díns há, (i respon ab molta calma)

potser no riurias tant.

—Així estém, malvinatje?

—Explícat, ¿qué t' ha passat?

—M' ha passat... que un cert diumenge vareig té un pecat molt gran, y ara no sé comó compóndre'm ho per treure'm el deix amarrach que tinc dins de la conciencia desde aquell moment fatal.

—¿Quin pecat vas fets?

—Aixó, búscalo.

—Curriente! Pero, vejam

—¿per xó tens d' estar tan motxo?

—¿Que t' pensas qu' es pot pesat el dur tot lo dia s'obre sobre aquest roscell?

—Ay carám!

—¿Y per qué no te'n confessas?

—¿Qué vols dir?

—Bo! ¿Aixó no sabes?

—No sabs lo qu' es confessar?

—Que no t' has confessat mai?

—Crech que no.

—Ma noy, qu' ets burro!

Donchs figura que te 'n vas

á troba 'l rector, li explicas

fil per randa 'l teu pecat,

te dona una penitència

y ja estás.

—Tot net?

—Y tal!

Més net que una portadora quan l' acaben de rentar.

—Ay macatxo, no ho sabfa!

—Donchs probabo, tothom ho fa.

Veuràs tu ab quan poca estona quedas fresh com un enciam.

—Pere, creu que t' ho agraeixo.

—No hi ha de què. ¿Vols callar?

En Jan se posa al davant

del antich confessionari, y tras, tras, baixet, molt baix, tan baix que 'l capellà apenas sab lo que li està explicant, descapella ab tota paua el seu molesto pecat.

AAAARA!

A tardat, però al últim ha donat se-nyals de vida.

En Silvela—tòthom ho deu recordar—va pujar al poder ab el compromís formal de resoldre d'una manera satisfactoria pel país la qüestió religiosa.

—Lo qu'en Sagasta no ha fet, tant pel seu caràcter indolent com per la seva mániga ample—deya y repetia don Francisco—ho faré jo.

Y la gent s'ho creya.

¿Com no? El clamoreig del país era massa poderós perque l'home de la daga s'atrevis a desatenydrat. El mateix Maura, á pesar de les seves aficions clericals, estava convençut de l'absoluta necessitat de fer en el ram religiós alguna cosa que deixés rastre. El *conseqüent* Abarzuza, l'endemà de ferse càrrec de la cartera d'Estat, comensava ab Roma un canvi de notícies activíssim.

—Veyeu?—deya l'país.—Será poch ó serà molt; pero lo qu'es aquest cop, la cosa va de serio.

En efecte: tan de serio ha anat, que á horas d'ara no crech que hi hagi un sol espanyol que tingui ganas de riure.

Per tractar d'aquest capital assumptu va reunir-se enrerà l'Consell de ministres. La convocatoria, redactada per en Silvela, sembla que deya així:

«Consell exclusivament consagrat á la qüestió religiosa. Que cada ministre porti la seva idea particular.»

Don Francisco, com de costüm, no'n portava cap d'idea. A n'ell, trayentlo del mauser y de la regeneració, ja no sab qué dir.

De totes maneres, al obrir la sessió del Consell, no va deixar d'exposar als companys el seu punt de vista.

—El problema religiós —va dirlos—es com un fomatge. Si continuem guardantlo sense encetarlo, el millor dia l'trobarém florit, y al volgut tastarlo, potser 'ns farà mal.—

En Villaverde va pendre la paraula.

—Lo millor que podríam fer pera afalagar als contribuents, es introduhir en el pressupost del clero algunes economias.

—No seria millor —va observar l'Allende Salazar—rebaixar la paga als canonjes y aumentarla als capellans pobres?

A pesar del seu bon nas, en Sánchez Toca va haver de confessar qu'en aquest assumptu no hi toca pioleta.

—A mí—va exclamar—no'm traguéu del ram de Marina. Ab això sí que hi entençhi. O sinó, pregunteu tots els almirants, vice-almirants y contraalmirants d'Espanya que, de zelos, al veure la meva intel·ligència, tots volen dimítir.

En Maura, que ab la seva deria de fer la revolució desde á dalt no vol baixar mayá a baix, posà fi á la discussió ab una idea molt senzilla y molt pràctica... per poguer fugir ell de fam y de feyna.

—No es el ministre de Gracia y Justicia—va dir—el que s'enten amb els capellans? Donchs que sigui també ell el que 's cuidi de resoldre l'assumptu del seu pressupost.—

Y així va ferse. En Dato va encarregarse de la qüestió: va estudiarla, pesant detingudament el pro y'l contra, y recordant el desitj del país, tanta vegadas manifestat, de comensar decididament un'era d'economías y l'affirmació, universalment acceptada, de que l'Número de diòcessis existents es avuy excessiu... agafa un dia la ploma y ¿qué fa?

Redacta un decret nombrant...—preparinse á sen-

tirne una de bonica,—nombrant bisbe número dos de Barcelona al doctor Cortés.

—Pot donar-se á un assumptu tan espinós com el de las diòcessis una solució més agradable?

—Ens queixavam d'excés de bisbes? Ara ni hi haurà més.

—Trobavam que Barcelona ab un ne tenia massa? Ara 'n tindrà dos: en Casanellas y en Cortés, l'amo y l'suplent, el paleta y l'manobre.

Si d'aquesta feta la *bolsa* no puja uns quants enters, ni may.

En efecte, ¿qué millor que aquestas resolucions pera consolidar el nostre crèdit?

—Nació que així fa anar els q'artos—pensaran al extranger—per forsa ha de nadar en l'abundàcia.

Potser aquí hi haurà algú que s'atreverà á posar dificultats y á combatre la sabia resolució del govern; pero a aquèst, parodiant la célebre frase del primer marqués d'Olérdola, se li podrá contestar:

—Dos bisbes!... ¿Qué son dos bisbes per una ciutat com Barcelona?

L'argument, mirintse'l pel cantó que vulguin, es dels que no tenen resposta.

En les darreres eleccions, les tres candidatures catòliques han sigut ignominiosament reventades.

—Per què?... Perque no més hi havia un sol bisbe. ¿Qui 'ns assegura que ab un parell un'altra vegada las coses no aniràn millor?

FANTASTICH

ÚINA alarma la del *Avi Brusi* des de l'triomf dels republicans! Tenint com té la clepsa pelada, se li posan de punta 'ls pels de la barretina d'estàm. Es un horror.

Dimars dirigia una crida á les classes neutres. Segons els seus comptes encare quedan 100 mil electors que no han anat á votar. Aquests son tots del *Avi Brusi*, ho han de ser á la forsa... La única dificultat està en que no's mouhen de casa; pero l'*Avi Brusi* per obligarlos á sortirne agita esparrerat l'espectre de l'anarquia, del socialisme més rabios, de la lluita social més enconada, que tot això y res més, per si no ho sabian, representa el triomf dels republicans de Barcelona, en la jornada del 8 de mars.

Hi ha que notar una cosa: á la República pura y lliua, l'*Avi Brusi* ja no l'ataca. Casi arriba á creure que l'admetria y tot, si 'ls republicans deixessin que 'ls conservadors y 'ls clericals la mangonejessin. Ab la monarquia, ells mateixos ho veuen, ja no s'hi poden salvar.

Y per això l'*Avi Brusi* no ataca á la República, sino als republicans, y no 'ls ataca per lo que fan, sino per lo que li dona la gana de presumir que poden fer.

—Ay Senyor!... Tant vell, y ab aquests espants y ab aquests atacs de nervis, el dia menos pensat se 'ns hi queda.

Pera donar al *Avi Brusi* l'cop de gracia, no falta sino que 'n Lerroux organisi un altre banquet com el del passat diumenge, convidantnos á menjar criatura de viu en viu.

Al veure l'admirable despertar del partit republicà, els partits del torn pacífich han resolt coalitzar.

Millor que millor. De totas las escombraries escampades que 'n fasen un sol pilot. Així acabaré més depressa.

En Sánchez Toca, ministre de Marina, va sometre una qüestió á la consulta del Consell Suprèm, y aquest va informarla en desacord ab les seves aspiracions.

A pesar de lo qual, en Sánchez Toca, en lloc de demitir com deuria, se disposa á resoldrela, prescindint de la opinió del Consell.

—Pero si havia de obtenir un resultat tan desfavorable, qui li feya consultar?

Podrà en Sánchez Toca tenir un nas molt llarg; pero s'ha de confessar que 'l té ben poch fi.

A Boecillo (Valladolit) va votar tot el cens electoral, ab inclusió de alguns parents del Sr. Maura que tenen la seva residència á Madrid.

Y ara es més que seguir que 'l Sr. Maura dirà:

—M'agradan els Boecillo. Així, així es com s'ha de practicar la verdadera sinceritat electoral.

La missió catòlica que va anar á Roma va portar al Papa un donatiu de quatre milions de francs.

Afortunadament eran en bitllets de banch.

Si 'ls hi arriban á portar en calderilla y 'ls hi abancan al demunt...

Ja sé lo que dirà més de un catòlic:

—No veuen quinás ideas més reconagradas tenen aquests dimonis de LA CAMPANA DE GRACIA?

El *Diario catalán*, defensor de las ideas de 'n Nocedal y de las tarambanadas del Alejandro Pons, ha dit á propósito de las eleccions:

—Las elecciones del domingo y el triunfo de los republicanos en ellas ha sido una lección eloquentísima dada por el Señor á los católicos barceloneses.

Es á dir: els republicans han sigut el bras de Deu pera castigar als catòlichs.

—Qui com nosaltres! Teníam un Deu republicà: el de Olot; pero en lo successiu contarem ab dos: ab el de Olot y ab el del Cel.

Al àpat popular de *Fraternidad republicana* hi assistiren més de 600 corregionaris. Si les condicions del local ho haguessin permès, el número de comensals hauria passat de 2,000.

Y quin ordre més admirable! Mouen més xivari 30 convitats menjant en una sala de restaurant, que aquells 600 y pico de republicans celebrant ab un banquet una gran victòria política.

Així, ab la mateixa tranquilitat ens menjarem á la monarquia.

** Y á propósito de aquest comediment, deya un comensal:

—A Madrid no poden reunir-se á menjar nou ministres sense tirar-se 'ls plats pel cap, y aquí en camí menjam junts més de 600 republicans y no hi ha ni 'l més petit disgust. Y aixó que 'ls republicans, ben al revés dels ministres, el dinar ens el paguem nosaltres mateixos.

El servei á càrrec dels populars fondistes de *La Parra* ó *El Siglo*, Srs. Rafel y C. res va deixar que desitjar, ni en quant á puntualitat, ni en punt á bona qualitat y abundància dels aliments.

Veu' aquí l'menú:

Sopa de rap (ó de regidor caciquista).

Llus fregit (diguinli llus, diguinli regionalista, que també 'n han quedat de fregits).

Rostbeef ab patatas (de la mitjana de ministre del torn pacífich).

Així ab olivets y rabanets (ó siguin arguments monàrquichs) y ab taronjas y pastas per postres (arguments republicans); total, tres pessetonas y bon profit.

Y tant bon profit com ens farà. Nosaltres ens l'hem cruspit y 'ls monàrquichs no poden acabar de digerirlo.

El canonge Cortés acaba de ser nombrat bisbe auxiliar de Barcelona.

Se veu que 'l cardenal Cassanyas no podía treure del fanch el carro del catolicisme, que s'han decidit á enganxarhi un'altra bisbe.

Pero com si ho vejjessim: el carro seguirà encaixat. Va massa carregat de fatò polítich y mundaial, y ni una réqua de mitrats son capassos de arrencarlo si no se'n hi cloga algú de aquells que fan adreçar les orelles de una mula sorda!

Llegeixo en *La Perdiu*:

—A la Lliga regionalista, ahont se conta ab datos positius per ilustrar-lo, s'està fent l'estudi de las eleccions de diputats provincials...

Està molt bé; qu'estudihin, qu'estudihin.

Pero això sí, tinguin la plena seguretat de qu'estudiant s'hi farán més sabis que richs... perque 'ls republicans ja fa molt temps que tením la llissó apresa.

CORRESPONDENCIA

Caballers: Noy de cal Tino, Anidoc Ogaitnas, Dos barbers, Pepi Gujó, Virgili, Estevet de Vilanova, P. V. y C., Palau y Güell, J. M., A. Ricart, J. Ferrandiz, J. Bebe y Joseph Subirats: No ns han deixat prou satisfechos.

Caballers: J. Magriñá Solé, Sisket D. Paula, R. Parasol, F. Joalet, S. Casellas G. y Quimet Pujol: Insertarem poch ó molt de lo enviat.

Caballer: A. R. C.: No havém pogut fersosne prou càrrec—Romancer d'Abdosrius: Vosté farà alguna cosa; encare no fa prou.—J. Magriñá Solé: L'article es poch madur.—Majenet: Està bé, home, està bé.—Olot: Això haureï d'anar firmat.—J. Staramsa: Molt bé, Petet. El meu nano també fa lo mateix.—Joseph Lleixá: Val més fer foch nou. Lo d'aquesta setmana es dolent.

—Un nyébit: No s'hi compromet; val mes que 's concräti á contarnos algun fet important, pero de verdader interès quan sigui ocasió.—Albertet de Vilafanca: Anirà un cantar.—Antoni Busquets y Tenas: Ben pensat! A montanya, a vetejar, a pasturar...—J. Ribas: Donchs, veji, eso tampoco está bien. Hijo mio, como lo quiere usted hacer!—Tres efes: L'únich qu'es xistós, té l'defecte de ser pornogràfic... y que dirà *Le Veu*, arà que 'ns té en tan bon concepte?—Joanet: Demani coses de més bulto.—M. de C.: ¿Qué tal, ha arribat b6? ¿Y de tabaquet com estém?—P. A. Moreno: Gracias per la remesa. Entra en tanda.—P. Crivillé: Ja se sab; qu'és... Pere's desespera.—L. P. C.: El dibuix no vá.—J. F. (Sant Joan): No hi ha hagut lloch.—Andresito: Va bé y gracias.—J. C. y Pomés: Lo mateix li dihém.

Imprenta LA CAMPANA y LA ESQUILLA, carrer del Olm, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.

—¡Buena l'han hecho, pobres chicots! Se les ha penchat la pilota, y el de arriba se 'n ha apoderado.

